

Jak je to nyní se semínky

Přečtete si s maminkou nebo tátou před spaním pohádku o tom, co se právě v tomto období děje se semínky pod zemí.

V malé podzemní komůrce bylo ještě ticho. Květinky v hnědých šatečkách, tak jako ta země, ležely k sobě stulený a tvrdě spaly. Občas se některá usmála ve snu. To se jí asi něco hezkého zdálo o veselém, šťastném létě.

Malý, modrý Zvoneček, který ležel až v koutečku, ten i ve spaní volal. To byl takový breptálek a některým květinám, co spaly blíže, rušil tichý spánek.

Ještě, že byly všechny unaveny a že měly tak tvrdé spaní.

Mezitím se příroda venku pomalu probouzela ze sna. I tady, pod zemí, bylo již poněkud tepleji. Sněženka, taková bílá holčička, první ucítila teplý dotek Sluníčka.

Zvedla hlavičku, unaveně si protírala očka a rozhlížela se kolem. Viděla, jak všechny sestřičky ještě tvrdě spí. Ťukla prstíkem do nepokojného Zvonečku a zavolala:

„Vstávej, ty ospalče a zazvoň a probud' sestřičky! Už se snad budí jaro a ony dosud tak tvrdě spí. Pomoz mi je probudit! Já mám slabounký hlásek a mne by neslyšely.“

Zvoneček vyskočil, rozevřel široce modrá očka a jasným hláskem zvolal: „Mně už je to spaní také příliš dlouhé. Už také dávno nespím, ale jsem zticha, nechci nikoho budit, aby sestřičky nehubovaly.“

Teď ale nabral dech a hlasitě zazvonil.

První zvedla hlavu Sedmikráska, za ní vystrkuje a protahuje ručky Jaterníček a tak se květinky pomalu probouzejí.

Za dveřmi slyšela maminka Země jejich hlásky a vešla tichounce do světničky. V rukou měla rozsvícenou lampičku a za ní vběhlo do síňky ještě několik malých svíček. To přišly Svatojánští Broučkové posvítit květinám do jejich komůrky.

„Tak, tak, dětičky, nebudte už ospalé! Zvedejte se, vstávejte“ řekla maminka.

„Ještě jen maličkou, takovou malilíčkou chvíličku!“ žadonila v koutečku ospalá Konvalinka.

„To už nejde, moje děvčátka; venku už sluníčko otevírá nové jaro a vy nemáte ještě ušité šatičky. Také broučkové už na vás čekají, musíte jim pěkně nabarvit kabátky. To bude ještě práce!“

„Nesu vám zde v košíčku látku na šatičky. Každá si ustříhnete, kolik budete potřebovat. Ráda uvidím, čí šatičky budou nejhezčí.“ Květinky se zvědavě dívaly na látku v košíčku a jedna přes druhou volá: „Maminko, dej mi tu nejkrásnější látku!“

„Dej mi tu bílou, ale trochu do růžova!“ volá čiperná Sasanka a za ní Sedmikráska.

„Dobře děvčátka, všem dám ty nejkrásnější barvy, ale dříve se některá doběhne podívat, jak je nahoře.“

„Já půjdu, já půjdu!“ zvolaly skoro současně Sněženka a Sedmikráska; „my se zimy nebojíme!“

„Tak jděte, ale nechodte příliš daleko; studených větrů jsou ještě plné hory, mohly by vás zahubit.“

Květinky vyběhly z komůrky, utíkaly dlouhou, teplou chodbičkou, až našly ve spleti kořenů malý otvor a tudy se dívaly na krajinu.

Sedmikráska zvolala: „Ještě je chladno, vítr studeně fouká, hled', někde je ještě sníh! Ale zdá se mi, že už taje a tam na rybníce led už puká, slyšíš!“

„Mně už by zima nebyla,“ řekla tiše Sněženka.

„Bud' ráda, že jsi ještě s námi v bezpečí pod zemí; mně už je zima, pojd'!“ zašeptala Sedmikráska a dýchala si na zkrehlé prstíčky.

Rozběhly se zpět do komůrky. Maminka Země seděla mezi svými dětičkami, ty se tulily k ní a prosily ji, aby jim ještě něco vypravovala, než z postýlky vstanou a dají se do práce.

Poslíčkové se vrátili, pověděli, jak je nahoře a mohly si tedy ještě všechny na lůžkách trochu posedět. Zatím jsou tu ještě v teplíčku u maminky Země a vítr tam nahoře ještě studeně fouká, ale za chvíli už se dají do práce.

Úryvek z knížky Maminka Země, napsala Alenka Vrbová (volně převyprávěno)